

For girls only!

Hetty van Aar

De V van Vriendschap

Standaard Uitgeverij

© 2012 Standaard Uitgeverij / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Lemmen
Omslagillustratie: Cécile Hudrisier
Vormgeving binnenwerk: Aksentbvba.be

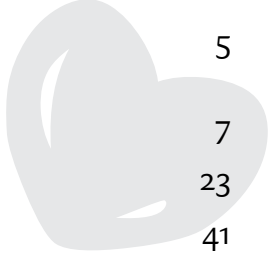
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 24722 4
D/2012/0034/252
NUR 283

Inhoud

Inleiding	5
Jaloers	7
Geurtjes en kleurtjes	23
Op ponykamp	41
Het droomfeest	59
De fotoshoot	75
Zomerdroom	93
Stom, stom, stom...	111
Verliefd	127
Ziek	145
Een afspraakje	161
Echte vriendinnen	177
Helemaal alleen in je eentje	195

Inleiding

Dit is een boek over vriendschap. Want wat is er mooier dan vriendschap? Liefde? Nee, vriendschap is de liefde tussen vriendinnen. Tussen hartsvriendinnen, tussen Best Friends Forever, tussen vrienden voor het leven.

Zelf heb ik zo'n vriendin mogen ontmoeten. Ik was drie toen mijn ouders van de ene kant van het land naar de andere kant verhuisden en ik verhuisde natuurlijk mee. Naast het huis waar we gingen wonen liep een zandweggetje en in het eerste huis links van dat zandweggetje woonde een meisje: Thea. Ze was net zo oud als ik en we werden al gauw vriendinnen. Samen gingen we voor het eerst naar school, naar zuster Christiano. We vonden het zo fijn daar, dat we zelfs na school mochten blijven om te helpen. Met ons tweetjes. We voelden ons heel speciaal.

Toen we uitgekleuterd waren gingen we samen naar de volgende school en daar zaten we weer in dezelfde klas. Na schooltijd waren we onafscheidelijk. Aan weerskanten van het zandweggetje lag een sloot. In de zomer vingen we daar kikkervisjes, in de winter gingen we ijsscholletje trappen. Wat verderop begonnen de weilanden. Daar plukten we klaver en paardenbloemen voor onze konijnen en we plukten meizoentjes, waar we kransjes van vlochten voor in onze haren.

We schreven een versje in elkaars poëziealbum en we naaiden en breiden kleertjes voor onze poppen.

Op een dag in de winter, toen we samen uit school naar huis liepen, kwam Peter ons tegemoet. Peter was een Oostenrijkse jongen die bij mijn ouders logeerde. Hij vertelde ons dat het zusje van Thea door het ijs was gezakt. Ongerust liepen we naar huis, waar we al gauw hoorden dat het zusje dood was. Die middag mochten we

naast elkaar zitten in de klas.

In de jaren die volgden maakten we plannen om samen een weeshuis te beginnen. Hier, of in Afrika. We maakten tekeningen en plattegronden, zodat we wisten hoe ons weeshuis eruit kwam te zien.

Ons weeshuis kwam er niet, maar we organiseerden wel een fancy fair om geld in te zamelen voor een nieuw dak op een weeshuis in Tanzania.

Toen kwam er een eind aan die fijne schooltijd. Thea vertrok, ze ging naar kostschool. En ook ik moest naar een andere school. We verloren elkaar een beetje uit het oog. Thea trouwde en ik ging naar haar bruiloft. Ik trouwde en Thea kwam op mijn bruiloft. Toen verhuisde ik naar het buitenland. Ik verhuisde nog vaker en we raakten elkaar helemaal kwijt.

Maar op een dag, jaren later, ging mijn deurbel.

Nietsvermoedend deed ik open. En daar stond Thea. Als een echte detective had ze me opgespoord! Na al die jaren. Zo gaat dat met Best Friends Forever. Echte vriendschap kent geen tijd. Echte vriendschap kent geen grenzen.

Ik wens iedereen een echte vriendschap toe. Een hartsvriendin voor het leven.

Hetty

Naar een idee van
Shauny de Leenheer

'Mijn kettinkje is weg', zei Ellen.
Haar gezicht zag bleek.

Kato

De school was uit. Kato was als eerste weg, ze wachtte buiten bij het hek op haar vriendinnen. Daar kwam Eline al aan. Maar wie liep daar aan de overkant voorbij? Dat was Steven, de allerleukste jongen van de hele wijk. Kato voelde haar knieën knikken. Steven met de mooie blauwe ogen zat niet bij hen op school, maar hij woonde wel in de buurt. Liep hij voorbij? Nee! Hij stak de straat over. Hij kwam naar haar toe! Kato kreeg het warm en koud tegelijk. Ze kneep zo hard in het handvat van haar stuur, dat haar knokkels wit werden. Nu liep hij naar het hek toe. Kato sloot haar ogen, heel even maar. Toen ze weer keek, zag ze Steven voor Eline staan. Hij boog zich naar haar toe en drukte een vluchtige kus op haar wang.

Kato kreunde. Nee toch, dit kon niet waar zijn! Ze had

het niet goed gezien. Of Steven had zich vergist. Dat kon haast niet anders. Steven ging toch niet met Eline zoenen? Eline liet zich toch niet door Steven zoenen? Steven haalde een klein doosje tevoorschijn en gaf het aan Eline. Zo te zien had hij zich helemaal niet vergist. Het leek wel of hij afgesproken had met Eline. Kato boog zich diep over het stuur van haar fiets. Hij heeft me niet eens zien staan, ging het door haar heen. Ze knipperde met haar ogen. Ze wilde niet dat iemand haar tranen zag. Niet hier, niet midden in de drukte van het schoolplein. Door een mist van tranen zag ze Steven en Eline samen weggaan. Ze keek hen na en dat deed pijn.

‘Hela, Kaatje, kom je?’ riep Yelien.

Kato schrok. Ze had even niet opgelet. Yelien, Ellen en Emma stonden nu bij het hek en wenkten haar. Vlug ging ze op hen af, half struikelend over haar trappers. Vlug, vlug. Straks dachten ze nog dat er iets met haar was. En dat moesten ze vooral niet denken. Want er was niets. Er was nooit iets. Met haar ging het altijd goed.

‘Wat zie je wit.’ Aandachtig keek Yelien haar aan. ‘Is er iets?’

Kato schudde overdreven van nee.

Gelukkig vertrokken ze toen. Yelien en Ellen reden voorop. Daarachter fietste Kato met een vrolijk kwetterende Emma naast zich. ‘Gaan jullie nog even mee naar binnen?’ vroeg Emma toen ze voor haar huis stopten.

‘Ja, gezellig’, zei Yelien. En Ellen zette haar fiets op slot.

‘Ik ga naar huis’, zei Kato.

‘Ben je soms ziek?’ vroeg Yelien bezorgd.

‘Ja, ik ben ziek’, zei Kato kortaf. Ziek van verdriet, dacht ze. Van liefdesverdriet. In haar eentje reed ze naar huis. Daar draaide ze haar kamerdeur op slot en liet haar tranen komen. Uitgerekend Eline, dacht ze. Eline die alle vriendjes kreeg die ze hebben wilde. En ook het vriendje waar Kato van droomde.

De volgende dag, toen ze bij elkaar op het schoolplein stonden, zei Eline: ‘Kijk eens wat ik van Steven heb gekregen.’ Ze haalde een doosje tevoorschijn en liet een fijn, zilveren kettinkje zien. Er hing een hartje aan en in de sluiting zat een rood pijltje. ‘Vinden jullie dat geen mooi cadeau? Zo romantisch...’

Kato voelde zich misselijk worden. Ze hield zich vast aan de muur en zag hoe Eline het doosje in het voorvak van haar tas liet glijden. In de lessen die volgden zat Kato alsmaar naar dat vakje te staren. Ze kon er niets aan doen. Haar ogen werden er als vanzelf naartoe getrokken, alsof er een magneet in zat.

Toen de zoemer ging stond zij als laatste op. Zonder na te denken griste ze in het voorbijgaan het doosje uit de tas van Eline. Ze stopte het diep onder in haar eigen tas.

Op het schoolplein had Eline het natuurlijk alleen maar over Steven. En over het kettinkje. En, alsof dat allemaal nog niet erg genoeg was, ook nog over zoenen. Het was erger dan Kato verdragen kon. Met een ruk draaide ze zich om en liep de school weer in.

De rest van de pauze zat ze op de wc te huilen. 'Volgens mij wordt Kato ziek', hoorde ze Yelien na de pauze zeggen. Ze liet het maar zo. Na school hadden ze het opeens allemaal druk. Ellen en Emma gingen babysitten en Yelien moest naar gitaarles. Zo kwam het dat Eline en Kato met hun tweetjes bij het hek van de school stonden.

Eline pakte haar tas. 'Je bent toch niet boos op me omdat ik met Steven ga?'

Kato schudde stoer haar hoofd. 'Nee, hoe kom je daarbij?'

'Ik dacht eigenlijk dat jij Steven ook wel zag zitten.'

Eline maakte het voorvakje van haar tas open, rommelde wat en ritste het weer dicht. Toen trok ze de ritssluiting van het middelste vak open en begon erin te rommelen.

Kato werd er onrustig van. 'Zullen we gaan?'

'Mijn kettinkje is weg', zei Eline. Haar gezicht zag bleek.

'Ach, dat vind je vast wel weer terug', zei Kato. 'Als je thuis bent, kieper je gewoon je tas ondersteboven en dan kom je het wel tegen.' Ze stapte op haar fiets. 'Ik ga vast.'

Eline merkte niet eens dat Kato vertrok. Haar hele hoofd ging bijna schuil in die tas. Alleen maar om dat stomme kettinkje van die stomme Steven, dacht Kato.

'Kaatje, wacht op mij', riep Eline haar na.

Met tegenzin minderde Kato vaart. Zwijgend reden ze samen naar huis, maar allebei dachten ze aan het kettinkje.

Die avond pakte Kato haar geschiedenisboek en legde het opengeslagen voor zich neer. Dat kon ze wel doen, maar ze wist nu al dat er van leren niet veel zou komen. Haar hoofd was er niet bij. Haar hoofd was bij Steven. Waarom? dacht ze. Waarom moest Steven zo nodig verliefd worden op Eline? Waarom niet op haar? En waarom moest Eline uitgerekend verliefd worden op Steven? Er waren zoveel andere jongens op wie ze zonder problemen verliefd had kunen worden. Een wereldbol vol met jongens. Toch werd ze verliefd op die ene: Steven.

Kato schoof heen en weer op haar stoel. Wat kon zij eraan doen? Kon ze iets doen waardoor Steven verliefd werd op haar? Kon ze iets doen waardoor Eline verliefd werd op iemand anders? Ze schudde haar hoofd. Haar krullen sprongen heen en weer. Nee, ze kon hen niet dwingen. Liefde liet zich niet dwingen.

Opnieuw schoof Kato onrustig heen en weer. Ze dacht aan dat kleine doosje onder in haar tas. Ze had het er nog niet uit gehaald. Ze had er niet eens naar gekeken. Het was ook niet van haar. Het was van haar beste vriendin. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en zuchtte. Eline was nu waarschijnlijk ongerust aan het zoeken naar dat doosje. Ze moest wel wanhopig zijn. Hoe vaak gebeurde het dat je zo'n mooi cadeau van een jongen kreeg? Nooit. Bijna nooit. Ze had het zelf nog niet meegemaakt. Het had de eerste keer kunnen zijn, als Steven verliefd was geworden op haar en niet op Eline. Dan zou zij nu vol trots de zilveren ketting met het hartje dragen.

Kato sprong op. Ze klapte haar geschiedenisboek dicht en dacht aan Eline, haar Best Friend Forever. Ze dacht aan hun vriendschap. Hoe belangrijk was vriendschap voor haar? vroeg Kato zich af. Het antwoord wist ze. Haar hartsvriendinnen waren het allerbelangrijkste voor haar. Belangrijker nog dan een jongen? Ja, belangrijker dan een jongen. Ook belangrijker dan Steven? Ja, zelfs belangrijker dan Steven, dat wist Kato heel zeker. Opeens kreeg ze spijt dat ze het doosje uit Elines tas had gehaald. Hoe kon ze dat ooit nog goedmaken?

‘Kato!’ Haar broertje Mark kwam binnen. Zonder kloppen natuurlijk. O, jongens...

‘Kato, er is iemand voor je.’ Mark deed een stapje opzij om plaats te maken voor Eline. Met haar betraande ogen zag Eline er niet echt gelukkig uit. Dat kwam natuurlijk omdat ze dat kettinkje niet gevonden had, dacht Kato. ‘Eline, ik moet je iets vertellen...’ begon ze aarzelend. ‘Jij bent natuurlijk nog steeds op zoek naar dat kettinkje.’

Eline schudde haar hoofd. Er kwam een droge snik uit haar mond. ‘Nee, dat kettinkje hoef ik niet meer. Als ik het had, zou ik het teruggeven. Dan kan hij daar zijn nieuwe vriendin mee verrassen.’

‘Zijn nieuwe vriendin?’ schrok Kato.

‘Ja’, snikte Eline. ‘Ik moest een boodschap doen en toen zag ik hem staan. Met een ander meisje. Hij zoende haar. Ik wil hem nooit meer zien. En dat kettinkje hoef ik ook niet meer.’ Ze legde haar hoofd op de schouder van Kato en hilde.

Kato verstopte haar gezicht in de haren van Eline. ‘Ik

moet je iets vertellen. Ik heb het kettinkje uit je tas gepakt. Ik was zo vreselijk jaloers op jou.'

'Op mij?' snotterde Eline.

Kato knikte. 'Je bent mijn beste vriendin en ik wil je niet kwijt.'

'Ik jou ook niet', snikte Eline.

Lees
mee!

Het Yeeek-dagboek

Wat ben ik blij dat jij niet kwaad op me werd toen ik je vertelde dat ik jouw kettinkje gepakt had. Dank je wel, dat je het zo opnam. Dat had ik niet verwacht.

Ik schaam me echt zo vreselijk diep voor wat ik heb gedaan...

Ik snap echt niet wat me bezielde. Ik denk dat de verliefdheid me naar het hoofd gestegen was. Ik kon gewoon niet helder meer denken.

Nee, het was de verliefdheid niet, het was jaloezie. Pure afgunst. O, wat erg... Maar ik was zo vreselijk verliefd op Steven. Toen ik zag dat hij jou kuste, was het alsof mijn hele wereld instortte. En toen ik zag dat hij dat kettinkje aan jou gaf toen... toen voelde ik me opeens zo verraden, zo in de steek gelaten. Voordat ik besepte wat ik deed, had ik het kettinkje al uit je tas gehaald. Pas later drong het tot me door wat ik had gedaan. Maar toen was het te laat, ik kon niet meer terug.

Dank je wel dat je me toch nog wilt vertrouwen en - echt waar - ik heb er vreselijk veel spijt van. Onze vriendschap betekent voor mij veel meer dan alle jongens van de hele wereld bij elkaar. Jij bent mijn Best Friend Forever en altijd en eeuwig.

Liefs van je hartsvriendin
Kato

Lieve Kaatje,

Ja, dat was schrikken. Het ergste was niet dat ik dat kettinkje kwijt was. Daar maakte ik me natuurlijk ook wel druk om, maar dat was meer voor als Steven ernaar zou vragen. Hij had zo'n mooi kettinkje voor me gekocht en het zou wel heel slordig zijn als ik dat dezelfde dag al kwijt was. Dat kun je niet maken, vind ik. Ik had dus meer zorgen om Steven dan om dat kettinkje.

Ik ben niet boos op je, maar dat weet je al. Sterker nog, ik begrijp intussen wel hoe jij je voelde. Net zo'n beetje als ik toen ik Steven met dat andere meisje zag zoenen. Het leek echt

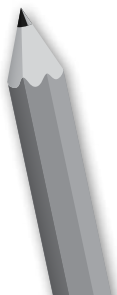
alsof de grond onder mijn voeten wegzakte. Je hoort weleens dat iemand dat zegt, maar als je het zelf meemaakt weet je opeens hoe dat voelt... Akelig! En zo akelig zul jij je ook gevoeld hebben toen Steven mij zoende. Arme Kaatje! Laten we afspreken dat er nooit een jongen tussen ons in komt te staan.

Luf u muts,
Eline

Haai girlsss.

Dat laatste vind ik een heel goed idee van je, Eline. Zullen we met ons vijven afspreken dat het een jongen nooit zal lukken om onze vriendschap stuk te maken?

Kisso,
Yelien

Hoi allemaal,

Goed idee! Ik doe mee.

Liefs,
Ellen

Hi,

Wacht op mij! Ik doe ook mee want ik ben het helemaal met jullie eens. Onze vriendschap gaat voor. Ik vind dat wij elkaar plechtig trouw moeten zweren, met de hand op ons hart. Dat kunnen we mooi zaterdagavond doen, dan hebben we toch een slaapfeest bij mij.

Tot dan,

Emma

aan: FGO

van: Tjeempie

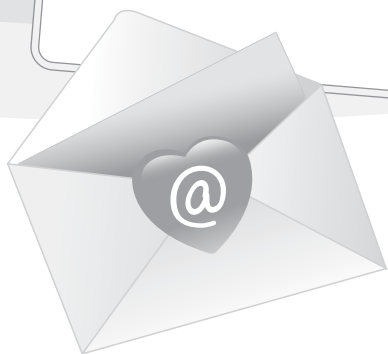
onderwerp: jaloers

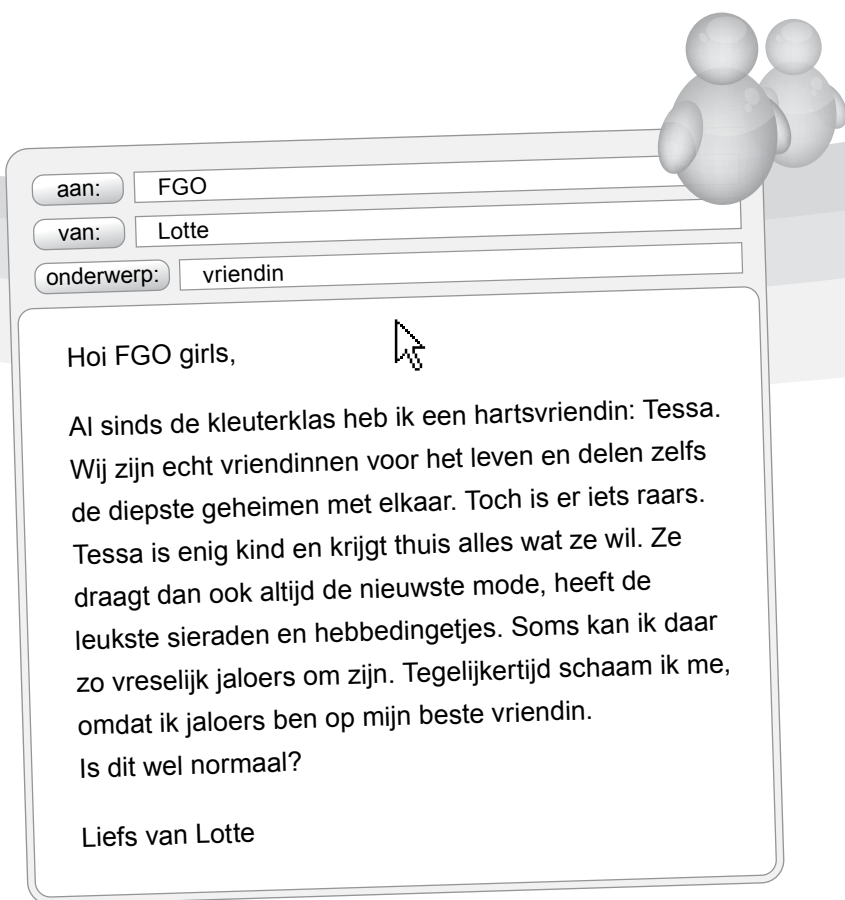
Ik heb een probleem met mijn vriendje. Hij zegt dat hij verliefd op mij is, maar intussen kijkt hij steeds naar alle andere meisjes die voorbijkomen. Dat vind ik erg en dat heb ik ook tegen hem gezegd. Ik dacht dat hij er dan wel mee zou stoppen. Met dat kijken, bedoel ik. Maar nu zegt hij dat ik jaloers ben en dat het mijn schuld is dat we ruzie hebben.

Wat moet ik daarmee doen?

Help!

Tjeempie

Hoi FGO girls,

Al sinds de kleuterklas heb ik een hartsvriendin: Tessa. Wij zijn echt vriendinnen voor het leven en delen zelfs de diepste geheimen met elkaar. Toch is er iets raars. Tessa is enig kind en krijgt thuis alles wat ze wil. Ze draagt dan ook altijd de nieuwste mode, heeft de leukste sieraden en hebbedingetjes. Soms kan ik daar zo vreselijk jaloers om zijn. Tegelijkertijd schaam ik me, omdat ik jaloers ben op mijn beste vriendin. Is dit wel normaal?

Liefs van Lotte

Tips die helpen als je jaloers bent Van Kato

- Bedenk goed: niemand is volmaakt. Jij niet, en de anderen ook niet.
- Denk eens na: waarom ben je jaloers? Wil je echt zo graag wat die ander heeft? Zo ja, bedenk dan een plan om dat doel te bereiken. Nee? Wees tevreden met wat je hebt.
- Hoe zit het eigenlijk met je zelfvertrouwen? Jaloezie is vaak een kwestie van gebrek aan zelfvertrouwen. Bedenk dat jij een heel bijzonder mens bent. Zoals jij is er maar eentje op de hele wereld te vinden.
- Iedereen heeft goede eigenschappen. Wees dus niet jaloers op iemand die in jouw ogen alles kan. Schrijf liever eens op wat je zelf allemaal kunt.
- Iedereen heeft minpuntjes, jij bent heus niet de enige. Het helpt als je af en toe aan zo'n minpuntje werkt, de scherpe randjes wat bijschaaft, zodat het minder opvalt.
- Blijf vooral jezelf en probeer een ander niet te veranderen.

Naar een idee van
Ranya Demiddeleer

*Met goudglanzende oogleden bewonderden
ze elkaar. Wow, alsof ze zo uit een
magazine waren gestapt!*

Ellen

Ellen drentelde door de zitkamer. Voor het raam stond ze stil, ze keek naar buiten. Daar speelden de mussen tikkertje in het zand. Ellen zag het niet. Ze staarde in de verte met lege ogen. Toen draaide ze zich om. Met een plof liet ze zich in papa's grote stoel vallen, haar benen bungelden over de leuning. Ze verveelde zich dood en er was niemand. Er was helemaal niemand met wie ze kon afspreken. Emma was een dagje naar Paulien. Yelien mocht shoppen met haar mama, de geluksvogel. Kato was met de hele familie naar een pretpark, over geluksvogels gesproken. En Eline... Bijna was ze Eline vergeten. Ellen veerde op en pakte de telefoon. Snel toetste ze het nummer van Eline in. Tuut-tuut-tuut! In gesprek. Ze hoorde voetstappen in de gang. Snel ging ze rechtop zitten. Papa en mama kwamen thuis, ze

hadden boodschappen gedaan.

‘Wat zit jij hier in je eentje?’ vroeg mama.

‘Er is helemaal niemand’, klaagde Ellen.

‘Ach, zielenpoot.’ Mama leefde met haar mee. ‘Papa gaat werken, maar ik ga met Sabine koffiedrinken in de stad. Heb je soms zin om mee te gaan?’

Ellen aarzelde. Toen belde Eline. ‘Hoi, El! Jij bent er tenminste nog’, riep ze door de telefoon. ‘Iedereen is weg, er is echt helemaal niemand. En ik had nog wel zo’n leuk plannetje bedacht.’

Ellen drukte haar telefoon iets dichtert tegen haar oor.

‘Wat heb je dan bedacht?’

‘Ik dacht,’ begon Eline, ‘ik dacht, zullen we naar de drogist in het winkelcentrum hierachter gaan? De nieuwe geurtjes en kleurtjes zijn binnen. We gaan alle testers proberen. Wil je mee?’

‘Natuurlijk wil ik mee’, riep Ellen. ‘Hoe laat spreken we af?’

‘Ik moet me nog aankleden’, zei Eline. ‘Zal ik je over een uur ophalen?’

‘Afgesproken’, antwoordde Ellen. Met een brede glimlach keek ze haar moeder aan. ‘Ik ga niet mee naar de stad, ik heb met Eline afgesproken.’

‘Veel plezier’, zei mama. Zij vertrok naar de stad en papa ging naar zijn werk. Opnieuw was het grote huis leeg en stil, maar dat vond Ellen niet erg meer. Ze liep naar haar kamer en zag zichzelf in de spiegel. Die groene broek en blauwe trui zagen er opeens wel heel saai uit, ze pasten niet echt bij een middag vol geurtjes en kleurtjes. Wat zou Eline aantrekken? Wacht, ze zou het even vragen. Ze pakte de telefoon

en belde haar vriendin. 'Wat trek jij aan?'

'Fijn dat je belt', reageerde Eline. 'Ik sta voor mijn kast en ik weet het niet.'

'Wat dacht je van je rode bloes met witte bloempjes?' stelde Ellen voor.

'Dat is zo... zo rood', zuchtte Eline. 'Ik ben niet zo in de stemming voor rood.'

'Maar misschien wel voor roze?' vroeg Ellen. Roze kleren had Eline genoeg.

'Mmmm...' twijfelde Eline. 'Denk je dat ik die witte broek aan kan, of zou het daarvoor nog te koud zijn?' Het volgende halfuur bespraken ze uitgebreid de inhoud van Elines kast.

Toen klonk de deurbel. Lang en hard galmde de bel door de hoge gang. 'Ik moet ophangen', zei Ellen. Nieuwsgierig deed ze open. Haar tante Brigitte stond voor de deur, ongeduldig van haar ene been op haar andere hippend. Onmiddellijk schoof ze kleine Lize naar voren. 'Ellen, ik probeerde te bellen, maar kreeg de bezettoon. Tom is gevallen. Hij moet even naar het ziekenhuis om foto's te laten maken. Wil jij op Lize passen, alsjeblieft?' Het klonk smekend.

Ellen knikte, te verbaasd voor woorden en met de warme telefoon nog in haar hand. Maar Brigitte was alweer weg. 'Kom,' zei Ellen tegen Lize, 'we gaan naar binnen.' Met Lizes kleine, warme handje in de hare liep ze de kamer in. Daar trok Lize haar meteen mee naar de spelletjeskast. 'Lize puzzel maken', zei de peuter.

Toen Eline kwam, keek ze verbaasd naar Lize. 'Je hebt helemaal niet gezegd dat zij er was.'
'Dat wist ik toen ook niet.' Met een paar zinnen legde Ellen uit wat er gebeurd was. 'Ik kan dus niet mee', zei ze met een zucht. 'Jammer.'

Even was Eline uit haar doen. Toen zei ze: 'Ach, je kunt wel mee. We zijn toch met zijn tweetjes? Twee ervaren babysitters... En naar het winkelcentrum is het maar een heel klein eindje lopen. Dat kan Lize wel, ja toch?'

Lize knikte met een stralend gezicht.

Ellen aarzelde. 'Wil je mee?'

'Lize mee', antwoordde Lize en ze begon van haar stoel te klauteren.

Ze maakten de puzzel af en liepen naar het winkelcentrum. De drogist had zijn etalage opgevulld met zachte, gele paaskuikentjes, die verspreid stonden tussen de lippenstiften en doosjes met oogschaduw. Lize kwam niet boven de tafels uit, daarom tilde Ellen haar op.

'O, kijk daar eens!' wees Eline enthousiast. 'Dat zijn de nieuwe kleurtjes nagellak. Vind je ze niet mooi? Er is zelfs passende lippenstift bij. Kijk eens...' Ze pakte het setje waar 'Tester' op stond en lakte de nagel van Ellens pink lila. Lize stak ook haar handje uit. Eline probeerde alle kleurtjes. Al gauw hadden ze vijf verschillende gekleurde nagels in zacht glanzende pasteltinten. Op de bovenkant van hun hand zette Eline vijf streepjes lippenstift. 'Welke kleur vind je het mooist?' vroeg ze aan Ellen.

Ellen hield haar hand op een afstand en keek.

‘Eigenlijk vind ik dat zachte oranje wel mooi, zo warm en zonnig. Echt iets voor de zomer, vind je niet?’

Eline gaf haar de oranje stick. Ellen zette Lize neer en liep naar de spiegel. In opperste concentratie stiftte ze haar lippen. Eline knikte goedkeurend en probeerde zelf de lila lippenstift. ‘Jakkas! Ik zie eruit alsof ik een enge ziekte heb.’ Ze pakte een tissue en wreef de lila laag weg. ‘Wat denk je, zou die bleekroze kleur me staan?’

‘Probeer eens’, moedigde Ellen haar vriendin aan. Opnieuw keek Eline kritisch naar het resultaat. ‘Deze is wel erg licht, vind je niet? Het is net alsof ik nu veel dikkere lippen heb. Waar zijn de tissues?’ Terwijl Eline haar lippen schoonboende, zocht Ellen in het vak naar een passende kleur. ‘Wat vind je van deze lippenstift?’ Ellen stiftte opnieuw haar lippen en keek kritisch in de spiegel. ‘Mmm, dit is een heel mooie kleur. Ietsje donkerder dan de kleur van mijn lippen, met een zacht gouden glans. Die wil ik wel. Zouden ze ook passende oogmake-up hebben?’ Ze liepen naar het vak van de oogschaduw en gingen op zoek. Algauw vond Ellen een eyeliner met een beetje goud erin. ‘Kijk eens, hoe vind je die?’

Eline knikte enthousiast. ‘Perfect! Staat je goed. Maar eigenlijk moet je eerst oogschaduw opdoen en dan pas het lijntje trekken.’

‘Gelukkig hebben we genoeg tissues’, lachte Ellen en ze poetste het gouden lijntje weg. Na een hele poos hadden ze allebei gevonden wat ze zochten. Met goudglanzende oogleden bewonderden ze elkaar.

Wow, alsof ze zo uit een magazine waren gestapt! 'Nu de geurtjes nog', zei Eline. Ze pakte een tester en spoot wat op Ellens hand. Ellen rook. 'Lekker.' Eine probeerde nog een geurtje. 'Jammer dat ik geen tijd meer had om me om te kleden', zuchtte Ellen. 'Die sombere kleren passen helemaal niet bij mijn feestelijk gezicht. Maar ja, dat kwam door tante Brigitte.' Opeens sloeg ze haar handen voor haar mond. Er klonk een verstikte kreet. 'Waar is Lize?' Nu sloeg de schrik ook over op Eline. 'Lize!' Even stonden ze doodstil, alsof ze echt verlamd waren. Toen kwamen ze in actie. 'Lize!' Ellen probeerde vriendelijk te roepen, maar in haar stem stem klonk paniek. 'Lize!' Ze zochten in alle paden, keken onder alle tafels en achter alle kasten. Maar nergens was een spoor van Lize te vinden. Met grote ogen staarden ze elkaar aan. Toen keek Ellen naar de deur. 'Ze zal toch niet naar buiten zijn gegaan? O, ik voel me helemaal misselijk van de schrik. Kom mee!' Ze haastten zich naar buiten en keken hoopvol om zich heen. Maar Lize was nergens te zien. 'Misschien zit ze wel achter die ijskar daar, kom mee.' Met knikkende knieën liepen ze om de ijskar heen. Tevergeefs. 'Ik sta te trillen. Wat moeten we doen?' vroeg Eline. Ellen begon te huilen. De gouden oogmake-up was niet waterproof. Er liepen goudkleurige straaltjes over haar wangen. 'We gaan de drogist vragen of hij haar gezien heeft', snikte ze. 'En als hij het niet weet, gaan we het in alle winkels vragen.' Ze liepen terug naar de drogist. En daar, tussen de

oogschaduw en poederdozen in de etalage, zat Lize. Om haar heen lagen open make-updoosjes. Lize had alle kleurtjes op haar gezicht gesmeerd, als een indiaan op oorlogspad.

Door haar tranen heen begon Ellen te lachen en Eline lachte mee. 'Kom, indiaantje, we gaan naar huis', zei Ellen tegen Lize. Toen stuurde Brigitte een sms'je: *met Tom is alles goed*. Met Lize ook, dacht Ellen opgelucht.

Lees
mee!

Het Yeeek-dagboek

Ha Ellen en Eline,

Wat een nachtmerrie! Je mag er toch niet aan denken dat je je oppaskindje kwijtraakt... Stel je voor dat Lize de winkel uit geglipt was en op straat was beland. Al die auto's... Nee, dit is werkelijk te erg om aan te denken, merk ik nu. De rillingen lopen over mijn rug.

Wat zullen jullie geschrokken zijn!

Was de drogist niet boos om al die open doosjes? Daar zaten natuurlijk allemaal kleine vingertjes van Lize op. Of moesten jullie dat allemaal betalen?

Lieve groetjes,

Emma

Haa! Emmetje,

Nee, wij hoefden gelukkig niets te betalen. De drogist was heel erg aardig. Hij bekeek de etalage en zei: 'Ik regel dat wel, dat maak ik wel in orde.'

Pas toen we buiten waren en naar dat kleine, opgemaakte snuitje van Lize keken, kregen we vreselijk de slappe lach. Echt, de tranen liepen ons over de wangen en we deden het bijna in onze broek.

Ik denk dat we gewoon de slappe lach hadden van de zenuwen. Of meer van opluchting natuurlijk, omdat alles toch nog goed was afgelopen.

Want je hebt gelijk, hoor: het had allemaal heel anders af kunnen lopen. En daar kun je maar beter niet aan denken. Dat is te erg.

Liefs,
Ellen

Hallo allemaal.

Wat een drama! We moeten ervoor zorgen dat zoiets nooit meer gebeuren kan. Laten we afspreken dat we niet meer met onze oppaskindjes op stap gaan. Voortaan blijven we gewoon veilig thuis of in de tuin. Ik had

het er met mama over en zij vond dat wij nog te jong zijn om die verantwoordelijkheid te dragen. Ik ben er maar gauw over opgehouden. Straks zegt ze nog dat we te jong zijn om te babysitten. Babysitten is juist zo leuk. En het is, denk ik, de enige manier om een beetje geld te verdienen op onze leeftijd.

Dus voortaan gaan we alleen nog maar aan huis oppassen. Afgesproken?

Luf u,
Yelien

Goed idee, Yelien!

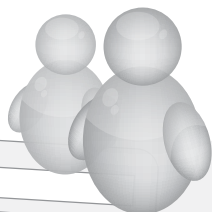
We houden ons voortaan aan deze regel. In huis zijn genoeg leuke spelletjes te bedenken voor onze oppaskindjes. Laatst hadden Emma en ik zoiets leuks bedacht: we hadden een luchtballonnetje opgeblazen en als bal gebruikt. Bij Floris en Fleurtje. Dat was lachen! Zo'n ballon is zo licht als een veertje. Dat kan geen kwaad, dachten we. Maar toen de ballon stukging, schrok Floris zo van de knal dat hij vreselijk begon te huilen. Het duurde wel even voor we hem getroost hadden. Toen werd Fleurtje ook nog boos omdat hij de ballon had stukgemaakt.

Maar toen hun mama thuiskwam, hadden we net de traantjes gedroogd en de ruzie gesust. Vind je dat niet goed van ons?

Groetjes van Kato

Bedankt voor de tips en de goede raad. Maar het was niet alleen maar drama. We hebben ook veel plezier beleefd aan die testers. Die nieuwe kleurtjes oogschaduw vond ik erg mooi. En die geurtjes... Zelfs de volgende dag kon je nog precies ruiken waar ik overal geweest was in huis. Mama was er niet echt blij mee. Maar ik vond het leuk, dat moeten we vaker doen. Maar dan zonder oppaskindjes.

Luf u muts,
Eline

aan: Yeeek

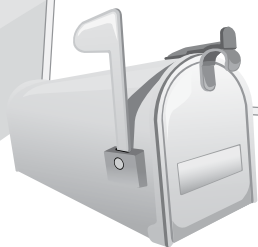
van: Jozefien

onderwerp: make-up

Hi Yeeek,

Als ik jullie verhalen over make-up lees, word ik altijd een beetje jaloers. Ik mag me namelijk helemaal niet opmaken van mijn moeder. Zelf gebruikt ze nooit make-up en ze vindt dat ik dat ook niet nodig heb. Hoe kan ik mijn moeder op andere gedachten brengen?

Liefs van Jozefien

aan: Jozefien
van: Eline
onderwerp: Drie tips

Hi Jozefien,

We hebben drie manieren bedacht om je moeder te overhalen, zodat ze anders over make-up gaat denken.

Ten eerste: vraag bij de drogist of parfumwinkel wat gratis geurtjes (monsters) die bij je moeder passen en geef ze haar cadeau. Misschien gebruikt ze die wel.

Ten tweede: koop een maskertje dat bij de huid van je moeder past. Bied aan dat jij dat masker op haar gezicht wilt smeren. Zo krijgt ze het gevoel dat een masker haar huid heel zacht of heel schoon maakt, waardoor ze positiever over schoonheidsmiddelen gaat denken.

Tot slot: maak jezelf heel licht op, met alleen een beetje mascara en lipgloss. Om zo weinig make-up kan je moeder toch niet boos worden? Misschien wil ze zelf ook wel wat mascara en lipgloss van je proberen. Veel succes namens Yelien, Ellen, Emma en Kato.

Eline

aan: de babysitters van Yeeek

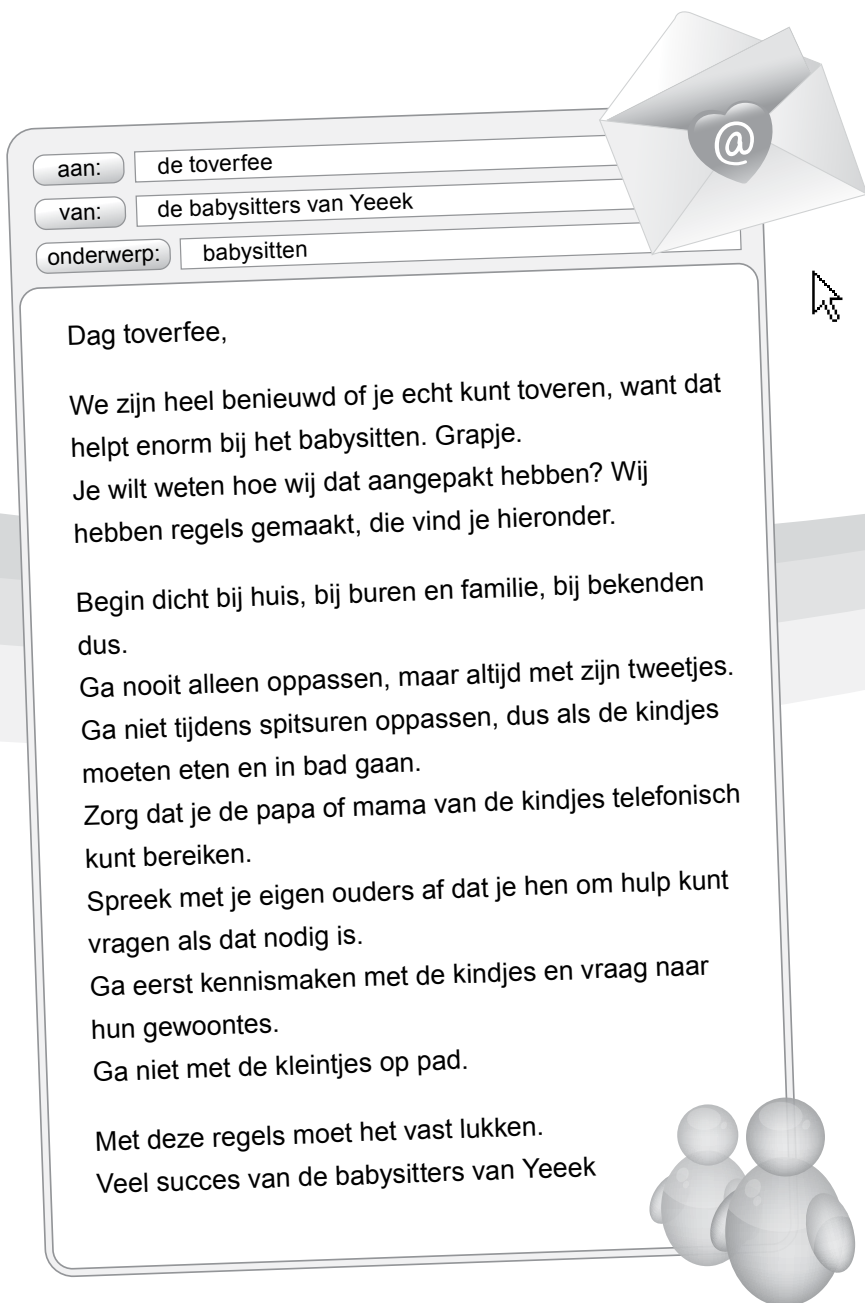
van: de toverfee

onderwerp: babysitten

Hoi babysitters,

Ik zou zo graag met mijn beste vriendin een babysitclubje oprichten. Onze ouders zijn bang dat wij daar nog te jong voor zijn. Maar bij jullie is dat wel gelukt. Daarom vroeg ik me af: hoe hebben jullie dat aangepakt?

Liefs van
de toverfee

Tips van Yelien voor wat extra zakgeld

Als je jonger dan vijftien bent, mag je officieel niet werken voor geld. Maar voor je gaat klagen dat je geldgebrek hebt, kun je beter eens denken aan al die kinderen in de wereld die verplicht lange dagen moeten werken. Kinderarbeid is bij ons verboden, gelukkig maar. Er zijn andere manieren om je spaarvarken te spekken en je leven leuker te maken.

Hieronder staan wat tips.

- Als je goed met dieren overweg kunt, begin dan een 'hondenuitlaatservice'.
- Vraag aan familie en bekenden of je tegen betaling hun auto mag wassen.
- Verkoop je gebruikte kleren als je nieuwe gaat kopen.
- Verkoop de spullen die je niet meer nodig hebt op een rommelmarkt of aan een tweedehandswinkel.
- Begin met je vriendinnen een babysitclub en volg de regels van Yeeek.
- Vraag of je plastic statiegeldflessen in mag leveren en het statiegeld mag houden.
- Ben je creatief? Verzamel gratis materiaal. Beschilder steentjes, haak pannenlappen, brei dassen of naai sjaaltjes en verkoop die op een fancy fair of rommelmarkt.

Schoonheidsweetjes van Ellen

Ken je Cleopatra?

Cleopatra was een koningin uit het oude Egypte, zij leefde rond 50 voor Chr. Het verhaal gaat dat Cleopatra haar bad liet vullen met ezelinnenmelk, in plaats van met water. Waarom? Ezelinnenmelk werd als schoonheidsmiddel gebruikt, om te voorkomen dat je rimpels kreeg.

Cleopatra wordt als een van de mooiste vrouwen uit de oudheid beschouwd; veel schilders hebben haar vereeuwigd. Zou die ezelinnenmelk dan toch helpen?

Lippenstift

Lang voordat er lippenstift was bestreken de Griekse vrouwen hun lippen met kersensap, om ze een dieprode kleur te geven.

Een blanke huid

De bijvrouwen van de Chinese keizer vonden een blanke huid heel belangrijk. Om nog bleker dan bleek te lijken, maalden ze krijtjes fijn. Daarmee maakten ze hun gezicht krijtbleek.

Mascara

Wist je dat mascara pas in 1913 is uitgevonden? Dat gebeurde door een Amerikaanse chemicus die

een verjaardagscadeautje wilde maken voor zijn zus Maybel. Het merk Maybelline is naar haar genoemd en bestaat nog steeds. Is het niet super om zo'n broer te hebben?

Lipgloss

Lippenstift bestond allang, maar lipgloss werd pas in 1930 gemaakt, om de lippen van actrices meer te laten glanzen. Algauw werd lipgloss populair, want alle vrouwen wilden er wel zo mooi als een filmster uitzien.

Proefdiervrij

Make-up moet aan hoge eisen voldoen voor het in de winkel komt te liggen. Het mag bijvoorbeeld geen jeuk of huiduitslag veroorzaken. Daarom testte men vroeger de veiligheid van make-up op proefdieren. In Nederland en België is het intussen verboden om proefdieren te gebruiken en er zijn plannen om heel Europa snel proefdiervrij te maken. Goed nieuws voor de dieren!

Naar een idee van
Jessie Huysman

'Snik snik, ik zal jullie missen.
'Konden jullie maar mee.'
Yelien

Yelien mocht op ponykamp. Maar liefst een hele week ging ze logeren bij manege Duinzicht, waar ze naar hartenlust op een pony door de duinen kon rijden. Er waren ook avondritten met kampvuur na, een barbecue en een disco. Kon het mooier? Yelien moest alleen nog afscheid nemen van haar hartsvriendinnen. Papa en mama zaten al te wachten in de auto, maar Yelien stond nog op de stoep bij haar vriendinnen.

'Yelien! Als je niet opschiet, komen we te laat', riep papa door het open raampje.

'Snik snik, ik zal jullie missen', zei Yelien. 'Konden jullie maar mee.'

'Ach, Yelien, het is maar een week', troostte Kato haar. 'Je kunt toch wel een weekje zonder ons?' lachte Emma.

‘Om heel eerlijk te zijn... nee’, antwoordde Yelien. ‘Ik vond het super toen ik hoorde dat ik op ponykamp mocht, maar nu ik ga vertrekken vind ik het toch wel een beetje eng.’

‘Dat gaat over als je op de manege bent’, beweerde Ellen.

Toet toet! toeterde papa.

‘Als jij straks op je paardje door de duinen rijdt, heb je geen tijd meer om aan ons te denken’, zei Eline.

‘Zou het waar zijn?’ vroeg Yelien zich hardop af.

‘Ik heb wel extra snoep meegenomen om nieuwe vriendinnetjes te krijgen.’

‘Dat is omkoperij’, zei Kato. Ze moesten erom lachen en zo werd het afscheid toch nog vrolijk.

Bij aankomst op manege Duinzicht rook Yelien meteen de zilte zeelucht. En de geur van hooi en paarden. Dit wordt vast een fijne week, dacht ze. Maar meer tijd om te denken kreeg ze niet, want mevrouw van Gassel van de manege kwam haar halen. Papa en mama kregen een verdraalde kus en weg was Yelien.

‘Je kamergenootjes zijn er al’, zei mevrouw van Gassel. Ze opende een deur. Nieuwsgierig keek Yelien de kleine kamer binnen. Er stonden twee stapelbedden. Op een van de twee zaten twee meisjes op het onderste bed. ‘Dit zijn Sarah en Gina’, zei mevrouw van Gassel. ‘Maar waar is Viktoria?’

‘Die is even naar de badkamer’, antwoordde Sarah en ze gaf Yelien een hand, net zoals Gina deed.

‘Welk bed is voor mij?’ vroeg Yelien.

‘Zo te zien zijn allebei de bedden nog vrij’, zei mevrouw van Gassel. ‘Heeft Viktoria al een

slaapplaats uitgekozen?’

De twee meisjes schudden hun hoofd. Nee, Viktoria was maar heel even binnen geweest. Toen was ze met een grote tas naar de badkamer vertrokken.

‘Als ik mag kiezen, neem ik het bovenste bed’, zei Yelien. Ze slingerde haar rugzak omhoog en klom er via het trapje achteraan. Wow! Dit was hoog. Als ze rechtop zat, raakte haar hoofd bijna het plafond.

‘Ik zie jullie zo meteen in de eetzaal’, zei mevrouw van Gassel. ‘Daar drinken we wat en daarna maken we kennis met Mick en met de paarden.’

Mevrouw van Gassel vertrok. Yelien keek vanuit de hoogte naar Sarah en Gina. Ze leken wel vriendinnen.

‘Kennen jullie elkaar?’ vroeg Yelien.

Sarah en Gina schudden allebei hun hoofd. Ze keken elkaar aan en schoten in de lach. ‘Wij kennen elkaar tien minuten’, giechelde Sarah.

‘Ja, je vindt hier snel vriendinnen’, lachte Gina.

Toen ging de deur open. Vanaf de drempel keek een meisje met boze ogen naar Yelien. ‘Wat doe jij op mijn bed?’

Yelien schrok. Ze greep haar rugzak en maakte een noodlanding op de plankenvloer. ‘Sorry, ik wist niet dat dit jouw bed was. Jij bent zeker eh... Viktoria? Ik ben Yelien.’ Yelien ging steeds zachter praten, want het was net of Viktoria toch niet luisterde. Met haar neus omhoog liep ze langs de uitgestoken hand van Yelien en klom op het bovenste bed.

Toen dacht Yelien aan haar snoepjes. Zo vrolijk mogelijk vroeg ze: ‘Wie lust er een snoepje?’

‘We moeten naar de eetzaal’, antwoordde Sarah en

Gina ging met haar mee. Vragend keek Yelien naar Viktoria, maar die deed alsof Yelien niet bestond. Yelien slaakte een onhoorbare zucht. Ze legde haar rugzak op het onderste bed en vertrok naar de eetzaal. Ze zag nu al op tegen de rest van de week.

De pony's en paarden maakten alles goed. Mick, die op de manege werkte, stelde ze aan hen voor. 'Hier hebben we Tirza, een eigenwijze dame. En dit zijn Melie, Lucky en Bella. En daar staan...' Hij liep ernaartoe. 'Billy, Daisy, Esperanza, een echte spring-in-'t-veld, en Bono. Ga maar eens rustig kennismaken, kijk wie het best bij je past. Als je je keuze hebt gemaakt, mag je jouw paard borstelen en een appel geven. Ze zijn verzot op appels.'

Yelien hoefde niet lang na te denken. Bella leek haar een lieve pony. Ze zag Sarah en Gina naar Bono en Billy lopen, Viktoria koerste recht op Tirza af. En Yelien? Yelien liep naar Bella en aaide haar zacht over de witte bles. 'Dag Bellaatje', zei ze. Bella snoof verontwaardigd. 'Sorry, dag Bella', zei Yelien zachtjes in het oor van het paard.

Toen klonk er een scherpe stem achter haar. 'Wat sta je daar te smoezen? Die pony wilde ik!'

Zonder om te kijken wist Yelien wel wie daar stond. Viktoria natuurlijk. Wat een raar kind. Ze zag toch dat Yelien al met Bella bezig was? Zou Yelien zeggen dat ze eerder was? Dat haalde natuurlijk niets uit, want dat had Viktoria zelf toch ook gezien. 'Dag Bella', zei Yelien zacht. Ze keek om zich heen. Bono en Billy waren al net zulke dikke vriendjes als Sarah

en Gina. Even voelde Yelien zich alleen. Toen sprak ze zichzelf ernstig toe: 'Vooruit, niet zeuren. Kies een ander paard en maak er wat van!' Ze keek naar de andere dieren. Wat had Mick ook al weer gezegd over Esperanza? Zij was een echte spring-in-'t-veld, had hij gezegd. Maar toch leek Esperanza wel een beetje op Espresso. Rustig liep ze naar Esperanza toe. Ze praatte zachtjes om het dier op haar gemak te stellen en kriebelde over de paardenhals. Esperanza bleef rustig staan en snuffelde aan haar. Dat was een goed teken, wist Yelien. Zachtjes aaide ze het paard over de schouder. Toen ze haar wilde borstelen, liep Esperanza stapje voor stapje in de richting van Bono en Billy. Yelien begreep wel waarom zij dat deed: paarden zijn kuddedieren. Ze zijn graag bij elkaar. Misschien ben ik ook wel een beetje een kuddedier, dacht Yelien, want ze vond het fijn om bij Sarah en Gina te zijn. Aan het einde van de dag stapten Bono, Billy en Esperanza netjes achter elkaar door de bak met de meisjes op hun rug. Helemaal achteraan mopperde Viktoria dat ze Bella nooit gekozen zou hebben als ze geweten had dat het dier zo langzaam was. 'Wat een sloom beest! En wat een saai ponykamp! Ik wil naar huis.'

'Arme Bella', zei Gina zachtjes tegen Sarah en Yelien. 'Ik ben benieuwd hoe dat vanavond gaat', mompelde Sarah. 'Viktoria lijkt me niet zo'n gezellig typetje.' Viktoria was inderdaad niet de gezelligste. Ze lag hoog op het stapelbed te lezen.

'Wil je een snoepje?' vroeg Yelien. Maar Viktoria deed alsof ze doof was. Yelien was niet doof. Ze hoorde het

geritsel heus wel. Viktoria had een zak met snoepjes onder haar kussen gestopt en lag te snoepen. Alleen. 'Willen jullie een snoepje?' vroeg Yelien aan Gina en Sarah. Die zaten dicht bij elkaar op het onderste bed en knikten. Yelien liep naar hen toe.

Sarah klopte op het lege plekje naast haar. Zij en Gina schoven een stukje op, om plaats te maken voor Yelien.

Gezellig, vond Yelien.

Er werd kort op de deur geklopt. Mevrouw van Gassel kwam binnen. 'Het is bedtijd, dat betekent stilte. Welterusten en tot morgen.' Ze knipte het licht uit en vertrok.

'Als ik in het donker de weg naar mijn bed nog maar vind', giechelde Yelien zachtjes. Ze stond op en stootte haar hoofd. Bonk! 'Au!'

Opnieuw ging de deur open. In de strook van licht verscheen mevrouw van Gassel. 'Het moet nu echt stil zijn. Er slapen hier ook jongere kinderen', waarschuwde ze. En weg was ze.

Op haar tenen sloop Yelien naar haar bed. 'Ik geloof dat ik mijn snoepjes heb laten vallen toen ik mijn hoofd stootte', fluisterde ze. Op de tast kroop ze in bed.

Even was het stil. Toen zei Sarah: 'Ik geloof dat ik boven op jouw snoepjes zit. Ja, jakkes! Ze smelten! Ik zit midden in de smurrie!' Ze gierde het uit, heel kort. Toen zweeg ze van schrik.

Mevrouw van Gassel knipte het licht aan. 'Wie was dat?' vroeg ze streng.

Voordat iemand iets kon zeggen antwoordde Viktoria:

‘Dat was Yelien.’

Even was het doodstil. Toen zei mevrouw van Gassel streng: ‘Yelien, ik wil dat je...’

Verder kwam ze niet. ‘Dat was Yelien niet, dat was ik’, zei Sarah snel.

Mevrouw van Gassel keek van Sarah, naar Yelien, naar Viktoria. Ze zuchtte. ‘Het moet nu echt stil zijn, is dat duidelijk?’

Toen het weer donker was klonk er een zucht uit het bed boven Yelien. ‘Je mag hier ook niets’, klaagde Viktoria. ‘Ik ga morgen naar huis.’

Dan wordt het toch nog gezellig, dacht Yelien.

Lees
mee!

Het Yeeek-dagboek

Lieve Yelien,

Dank je wel voor de mooie kaart die je me stuurde. Leuk, die kleine fotootjes van de manege en de paarden op de voorkant. Zo kan ik me veel beter voorstellen waar je bent. Je hebt een piltje bij dat ene raam gezet. Dat is zeker de kamer waar jij slaapt?

Wat was die Viktoria een vervelend kind, zeg! Niet te geloven. Zij zult wel blij zijn dat ze weg is. En nu kun je natuurlijk in het bovenste bed slapen.

Weet je wat ik ook zo grappig vind aan de kaart? Dat ene paardje lijkt sprekend op Espresso, dat moet dus wel Esperanza zijn. Ik hoop dat je heel veel plezier hebt met Sarah, Gina en de paarden. Maar ik zal ook blij zijn als je weer terug bent, want ik mis je.

Dikke kus,

Emma

P.S. Veel liefs van ons allemaal

Haai girlsss.

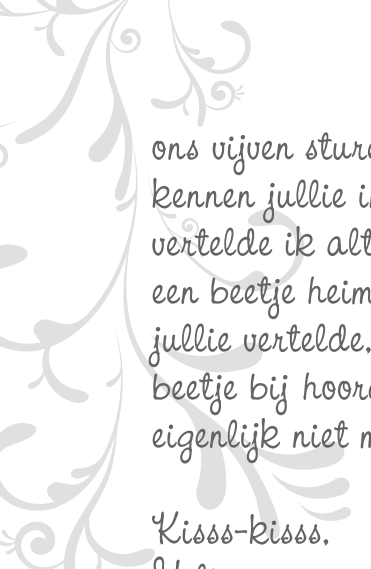
Hier ben ik weer. Ik vind het fijn om terug te zijn, want natuurlijk miste ik jullie. Maar het ponykamp was echt super! Nadat Viktoria vertrokken was, bedoel ik.

Ik heb veel geleerd, voltige bijvoorbeeld. Ik kon echt als een acrobaat op de rug van Esperanza staan. Vinden jullie dat niet knap? We maakten ook elke dag een tocht door de duinen, onder leiding van Mick, en soms mochten we 's avonds achter elkaar door de branding rijden.

Op een keer zagen we de zon vlamvend rood in de zee zakken. Dat was zo mooi... Het liefst had ik daar een foto van gemaakt, maar ik had geen fototoestel bij me. Jammer!

Onderweg picknicken vond ik ook gaaf. Maar het toppunt was voor mij toch wel de tocht langs de zee, door de schuimende branding. Super! Gelukkig bleef er nog genoeg tijd over voor een duik in zee en stoere spelletjes.

Ik heb adressen uitgewisseld met Gina en Sarah en ik ga hen een leuke kaart sturen. Nee, geen kaart. Ik ga ze, denk ik, een foto van

ons vijven sturen. Vinden jullie dat goed? Ze kennen jullie intussen al, want 's avonds in bed vertelde ik altijd verhalen over jullie. Omdat ik een beetje heimwee naar jullie had. Als ik over jullie vertelde, leek het net of jullie er toch een beetje bij hoorden. Want hartsvriendinnen kun je eigenlijk niet missen, nog geen dag.

Kisso-kisso,
Yelien

Ha Yelien,

Wat fijn dat je weer terug bent van ponykamp! Ik kom straks even naar je toe. Als de anderen dan ook komen, kunnen we meteen wat foto's maken voor Sarah en Gina. Heb je eigenlijk ook foto's van hen? Daar ben ik wel benieuwd naar.

Je moet me straks nog veel meer over dat fantastische ponykamp vertellen. Je hebt me namelijk op een idee gebracht. Ik denk dat het ook iets is voor manege Het Hoefijzer om z'n ponykamp te organiseren. Als ik alle verhalen van jou gehoord heb, ga ik met Marieke praten. Misschien kun je meegaan? Jij kunt het vast nog beter vertellen dan ik, want jij was er zelf bij.